

CINKÁNÍ

Dominika Vaňková

CINKÁNÍ

Cinklo to. A tím to začalo.

Dominika Vařková

Nevím, co dělat a tohle je jediné, co mě napadlo. Jediné, co mi alespoň trochu pomáhá se orientovat.

Tohle je můj první zápis.

Vlasy se mi lepily k čelu, ale můj dech se odrážel od studené zdi, na kterou jsem se tiskla. Až do teď jsem si myslela, že spím, teda pokud jde něco takového vůbec poznat, ale moje myšlenky narážely jedna o druhou a mě došlo, že to nejsou sny.

Možná, že jsem nespala dost hluboce na to, abych nevěděla o světě, ale pořád jsem nebyla vzhůru. Byla jsem v takovém tom divném prostoru, kdy nejste ani jedním, ani druhým. Ani tady, ani tam. Nikde.

Byla tma, noc, jen naoranžovělé světlo pouliční lampy lezlo do oken a u ucha, kousek za mojí hlavou, něco cinklo. Bylo to, jako by někdo rozezvučel triangl nebo v prstech zhoupnul tichý zvoneček.

Jen jednou.

V tu chvíli už jsem nespala ani trochu a z odnikud jsem byla rázem ve svém pokoji, strnulá a s očima vytřeštěnýma do zdi.

Pocítila jsem strach.

Napadlo mě, jestli se mi to přeci jen nezdálo, ale došla jsem k závěru, že to byla skutečnost. Opravdu to za mojí hlavou (nikoli v ní!) cinklo.

Ležela jsem, ani se nepohnula a čekala, co se bude dít dál. Ten zvuk mi ochromil snad všechny svaly, nebo taky všechnu moji statečnost, protože i když jsem se chtěla otočit do pokoje a podívat se, co cinknutí způsobilo, nedokázala jsem to.

Najednou bylo všechno až moc děsivé.

Najednou mi došlo, že jestli to bylo doopravdy skutečné, něco, nebo někdo to musel způsobit.

Bylo ráno, na mě až moc ráno, ale můj pes – Sysel – se dost neodbytně dožadoval procházky. Vstala jsem tedy, oblékla na sebe do nejteplejší, co na mě ze skříně vypadlo, a otevřela jsem dveře do chodby zahlcené tmou.

Natáhla jsem se po vypínači a... ozvala se rána.

Objevil se záblesk.

Přikrčila jsem se k zemi, protože to znělo jako výstřel z pistole a potom se všechno zase ponořilo do tmy.

Zvuk tříštěného skla.

Byla jsem vyděšená, srdce mi bilo alespoň 3x tak rychle a ruce se mi třásly jako starci s Parkinsonem. Sysel u mých nohou kňučel.

Nadechla jsem se a pochopila, co se stalo – bouchla světla, vyhodila jsem z pojistek celý byt a k tomu polovinu našeho vchodu. Takovou ránu jsem ještě nezažila. Větší problém teď ale pro mě představovala slepota, ve které jsem nemohla najít ani baterku, abych to nadělení uvedla zase do pořádku.

Druhý zápis, ačkoli od toho prvního uběhl pouhý den.

Dnes večer to zase zacinkalo. Jako zvonek od kola, poklepání na triangl nebo zatřesení zvonečkem.

Jen jednou.

Jen tiše, ale dost nahlas na to, aby mě to probudilo z mělkého spánku.

Úplně stejně jako poprvé.

Vyděsilo mě to. Nemyslela jsem si, že by se to mohlo opakovat. Nečekala jsem to a o to víc jsem znejistěla.

Dnes jsem se ale otočila. Trvalo mi to sice dlouho, minuty jsem zírala do zdi, zrychleně dýchala a sbírala odvalu se pohnout, ale podívala jsem se.

Nejsem si jistá, jestli jsem něco viděla, protože před unavenýma očima mi běhaly mžítka a nábytek z celého bytu, který byl teď uskládněn v mém pokoji, vrhal stíny, které jsem běžně nevidala.

O hodinu později, přesně v 00:00, mě vyrušil další zvuk, tentokrát to bylo ovšem důvěrně známé zapípání mého telefonu. S očima přivřenýma na pouhé škvírky jsem si rozespale přečetla zmatenou zprávu.

Jsem v haji, takhle hrozne mi jeste nebylo, nevim, jestli to zvladnu dal. P.

Neměla jsem nejmenší tušení, co to má znamenat, ale skoro mi připadalo, jako bych si ji poslala sama sobě. Zavřela jsem zase oči, ale měla jsem chuť Petrovi odepsat: Já taky.

Sysel celou noc tichounce kňučel.

Zápis třetí.

Dva dny po druhém cinknutí jsem skoro nespala, pořád jsem se budila a čekala, kdy to zase přijde.

Ale bylo ticho. Nic se nedělo. Žádné cinkání.

Sysel přestal kňučet, začal zase spát ve svém pelechu a ráno mě nebudil tak brzo na venčení.

Pojistky přestaly při každém mém pokusu rozsvítit vypadávat.

- poznámka: Myslím, že tohle by mohl být poslední zápis z celé události.

Zápis číslo čtyři.

Konečně jsem si začala říkat, že se mi celé to cinkání přeci jen asi zdálo a přestala jsem se každých dvacet minut budit s očima dokořán a ušima našpicovanýma až to bolelo.

Pletla jsem se.

A pak přišlo něco nového.

Včely.

Myslela jsem si, že jsem se zbláznila. Můj mozek odcházel někam na dovolenou a já vnímala ten vzácný okamžik, když člověk usíná a ví o tom.

A v tomhle stavu, v naprostém klidu, který se mě právě jímá, se mi kolem hlavy prohnal roj včel.

Trhla jsem sebou, až jsem si málem ublížila a vyšvihla se do sedu. Sysel se leknul a štěknul do vzduchu. Začala jsem zuřivě otáčet hlavou a sápala jsem se po vypínači lampičky. Když jsem ho konečně nahmátla, rozsvítilo se asi jen na dvě vteřiny, než to vybuchlo.

Byla jsem vyděšená, zády se tiskla ke zdi a cítila jsem, jak se mi po těle rozlévá pot. Sysel vyskočil ke mně na postel a klepal se možná stejně jako já.

Byla jsem dokonale probuzená a už jsem neusnula.

Pátý zápis.

Je mi zle. Už čtvrtý den od posledního zápisu skoro nespím. Pokaždé, když se ocitnu na hranici spánku, pokaždé když mě začne zmáhat únava, ozve se to. Je to jako dobře promyšlená provokace.

Kdykoli chci spát, nenechá mě to.

Zvoneček cinkne u ucha v místě, kam nevidím.

Navíc přišla změna. Roj včel mi už neprolétá kolem hlavy. Už třikrát se stalo, že mi vletěl přímo do hlavy. Prohnal se mi lebkou a odletěl zase pryč. Nemusím asi ani poznamenávat, že jeho hlasitost je uvnitř doslova nesnesitelná.

Zápis šestý.

Kdykoli se propadnu do spánku, okamžitě se šokem probudím. Zděšeně se posadím, oči dokořán, tepna na krku jako na pružince. Mám vnitřní nutkání být pořád ve střehu, a když usnu, cítím se provinile a ohroženě.

Chci se konečně vyspat.

Mám dost.

Zápis sedm.

Sysel začal pořád dokola pochodovat po pokoji. Někdy se mi zdá, že po zemi a po zdech něco sleduje, ale nemám ponětí, co.

Tušení bych ale měla.

Asi před dvěma hodinami začal Sysel zběsile škrábat na dveře pokoje.

Chtěl pryč.

Já chtěla pryč taky. Je tu něco, co nás oba dva děsí, vím to. Víím, že to není jen obyčejný výplod mé fantazie.

Vím, že to nejsou přeludy.

Vím, že Sysel si nevymýšlí.

A taky víím, že pokud s tím nic neudělám, z mého pokoje to samo neodejde.

Zápis osm

Mám v pokoji strašidlo. Noční můru, která se zhmotnila a pokaždé se vkrade do mojí přítomnosti, když usínám.

Vím, že je SKUTEČNÁ. Víím to!

Devátý zápis.

Dnes jsem usnula, aniž by cokoli cinkalo nebo bzučelo. Ani se mi nechtělo věřit, že se to po tolika dnech konečně stalo. Cítila jsem se jako mrtvá.

Z tvrdého spánku mě vytrhlo až skřípání, jako když někdo tlačí kamenem na sklo, které se rozléhalo místností. Ježily se mi z toho vlasy.

Sysel běsnil. Měla jsem pořád zavřené oči a moje tělo spalo, ale můj mozek byl dokonale vzhůru a křičel na poplach.

Nedokázala jsem se pohnout. A to byla chyba.

Moje ruce olízl horký plamen bolesti, když se mi do nich cosi zarylo.

Sysel začal štěkat a skákat po mě a já se konečně pohnula. Vymrštila jsem se z postele. Dýchala jsem jako bych zůstala pět minut pod vodou. Byla jsem zpocená, třásla jsem se a otáčela jsem hlavou do všech temných koutů pokoje.

Konečně jsem skočila k vypínači a zaplácla ho. Pokoj se rozsvítil a něco u čela mé postele se zachvělo ve vzduchu.

Něco tam ještě před okamžikem bylo.

Na konečcích prstů jsem ucítila mokro a tak jsem zvedla svoje ruce před oči.

V životě jsem se tolik netřásla jako právě teď.

Po mých pažích, od loktů až po zápěstí, se táhly dlouhé čáry rozervané kůže a krev mi ve stružkách tekla dolů.

Rozrazila jsem dveře pokoje, rozrazila jsem dveře koupelny a rozrazila jsem dvířka lékárničky.

Vylila jsem si všechnu desinfekci na rány, zatnula zuby před štípáním, které mě okamžitě napadlo nervová zakončení a sledovala jsem, jak to pění, barví se do žluta a odkapává do umyvadla.

Myslím, že jsem brečela.

Myslím, že Sysel skočil do vany.

Věděla jsem jistě, že do svého pokoje se už nikdy nevrátím.

Zápis číslo deset.

Bojím se usnout.

Je jedno, kde jsem, protože ono je to tam vždycky se mnou. Pokaždé to začne cinknutím. Pronásleduje mě i v obýváku na křesle. Je jedno kde jsem, nebo co dělám. Stačí jen, když zavřu oči. A když je otevřu z mého dosahu se něco vypařuje do vzduchu. Něco, co ještě před okamžikem bylo hmatatelné.

Sysel přestal žrát.

Já jsem zhubla čtyři kila.

Přála bych si, aby byl jedenáctý zápis posledním, ale už si nedělám vůbec žádné naděje.

Dvanáct dní už nespím. Dvanáct dní sedím každou noc na posteli, zády se tisknu do rohu, aby mě nepřekvapilo z žádné strany nic, a v rukou pevně svírám dřevěnou paličku na maso.

Pravidelně mi každý večer praskají žárovky v lustru, lampičkách i ručních baterkách.

Když jsem zapálila svíčky, něco je sfouklo.

Jsem vyděšená.

Jsem strachy bez sebe.

Sedím, odmítám se poddat únavě a pozoruji temný pokoj, protože pouliční lampa před naším vchodem přestala před několika dny svítit.

Dvanáctý zápis.

Včera jsem volala Petrovi. Mám pocit, že bych měla někomu říct, co se děje, ale vím, jak šíleně by to muselo znít, kdybych se to pokusila vykládat nahlas.

Ještě než mi stačil říct do sluchátka „Ahoj“ vyhrkla jsem na něj: „Strašně moc se bojím.“

Zeptal se mě: „Čeho, Beko?“ a byla to vlastně ta nejpravděpodobnější reakce, jaká mohla nastat.

Jenže já cítila, že už říct tuhle jedinou větu mě stálo hodně sil a tak jsem mlčela.

„Rebeko, jsi tam?“ zvažněl ještě víc. Ale Rebeka, jakou znal, už tu pár týdnů nebyla.

V tu chvíli jsem si to uvědomila. A jedním tlačítkem jsem ukončila hovor.

Třináctý zápis.

Nikdy mě ani na malý okamžik nenapadlo, že noc a spánek se pro mě stanou peklem na zemi.

Nikdy jsem nevěřila, že strašidla mohou být skutečná.

Snažím se najít něco, co by mi mohlo pomoci to pochopit. Cokoli. Doufala jsem, že bych mohla narazit na někoho, komu se stalo to samé co mě, ale ani i když jsem prohledala snad celý internet, nenašla jsem nic.

A potom se mi místo odpovědi naskytla další otázka. Na samém okraji mého zorného pole se roztrhla realita na malinkou mezítku a jako stříbrný, lesklý papírek se zatřepetala a začala padat dolů.

Okamžitě jsem otočila hlavu, ale neviděla jsem nic, co by dopadlo na zem. Jen třpytivou klikatou čárku ve vzduchu, která tam po tom zůstala vypálená.

Do večera jsem to uviděla ještě nejméně 5x. Snažila jsem se to padající cosi zahlédnout lépe než jen koutkem oka, ale bylo to stejné jako s tím cinkáním – objevovalo se to na samém okraji mého vnímání, ani o kousek blíž, ani o kousek dál.

Zápis čtrnáct.

Trvá to už déle jak měsíc a nespala jsem už víc jak sedmáct dní.

Ze škrábanců na rukou mám už jen růžové jizvy, které nejspíš nikdy nezmizí, ale zároveň mám pocit, že to je ten nejmenší problém, jaký mám.

Únava se mi zahlodává až do kostí a já cítím, že tohle je má hranice. Dál už nemůžu.

Pokaždé, když mě tělo přemůže a já upadnu do spánku, ozve se cinkání, zabzučí neviditelný roj, je slyšet škrábání na sklo oken.

Pokaždé, když potom otevřu oči, třepe se přede mnou vzduch.

Sysel se vedle mě drží jako stín a jediný zvuk, který teď vydává, je už jen vyděšené pískání čumákem.

Tohle je patnáctý zápis a já mám takový špatný pocit, že už s nimi nikdy nepřestanu.

Od včera slyším divné věci, i když jsem plně vzhůru. Tady něco slabě zaťuká, támhle se mi zdá, že se něco šoupe po zemi.

Všimla jsem si, že se Sysel vyhýbá jednomu místu v pokoji víc, než jiným – je to ten prostor vedle postele v úrovni, kam pokládám hlavu.

Otočila jsem si polštář do nohou, ale nepomohlo to.

Vyhodila jsem polštář úplně, ale bylo to pořád stejné. Kamkoliv jsem si položila hlavu, Sysel kolem toho udělal velký oblouk a se staženým ocasem se přesunul jinam.

Šestnáctý zápis.

Jsem zoufalá. Chci spát. Chci, aby to nikdy nebylo.

Chci snad radši umřít než takhle žít...

Je dost možné, že sedmnáctý zápis je posledním a tenhle zápisník bude to poslední, co po mě zůstane.

Cinklo to.

A pak se to objevilo.

Byla jsem strachy mrtvá, bože, srdce mi dokonce vynechalo!

Stalo se to včera. Seděla jsem na posteli a únavou jsem ztratila vědomí. Svezla jsem se na bok a usnula.

A potom to cinklo.

Strnula jsem hrůzou. Nechtěla jsem ani otevřít oči. Věděla jsem už přesně, z kterého místa cinknutí přišlo – z toho, které Sysel obcházel.

Byla jsem rozhodnutá se až do rána ani nepohnout, ignorovat celou tuhle absurdní situaci, která se vlekla až k nesnesení dlouho.

Ale něco se stalo jinak.

Cinklo to podruhé.

Ještě nikdy to necinklo podruhé.

Sysel odškrabával ze dveří kusy dřeva, jak se snažil dostat pryč. A já jsem se otočila.

Kdybych mohla, křičela bych, ale hrůzou se mi stáhlo hrdlo, až jsem se dokázala sotva nadechnout.

U mé postele, vedle hlavy, se pohupovalo něco, co rozhodně nebylo z našeho světa.

Bylo to vybledle zelené, skoro až perleťově bílé a kůži to mělo jako had. Z malinké hlavy na mě zíraly dvě obrovské, kulaté, jako noc černé oči bez kousíčku bělma a místo pusy to mělo jen trojúhelníkovité, černé zuby.

Potom to mrklo (ani nevím, odkud se tomu vzala najednou víčka) a ozvalo se to cinknutí, které mi ničilo život.

Byla to můra. Noční můra, strašidlo. Ale ne takové to pohádkové, ale opravdové ztělesnění strachu a děsu.

Byla to moje oživlá hrůza. Hmatatelná jako jizvy na mých pažích.

Cinklo to znovu a já se konečně vzpamatovala.

Vyhrabala jsem se na nohy, rozkopla dveře od pokoje, vyběhla na chodbu, otevřela vchodové dveře a sletěla schody ven.

Bosá chodidla se mi zabořila do pěticentimetrové vrstvy sněhu. Bylo mi jedno, že mrzne a že mrznu já. Ohlédla jsem se na okna svého pokoje. Dveře v mezipatře bouchly, až se málem vysypalo sklo. Otočila jsem hlavu do ulice a trhla sebou.

Stálo to tam, přímo přede mnou.

Fascinovaně si mě to prohlíželo a já bych přísahala, že se to na mě snažilo nadšeně usmívat.

Ted' už jsem zařvala. Dala jsem se na útěk. Lampy, kolem kterých jsem proběhla, postupně vybuchovaly.

Hnala mě hrůza a v plicích mě pálil mráz, jako bych spolkla spoustu ostrůvků.

Až když jsem klopýtla, všimla jsem si, že je vedle mě celou dobu Sysel.

Než jsem vstala, cinklo mi to zase za hlavou a já se nemusela ani otáčet abych věděla, že je to tu zase.

Plazila jsem se po zemi pryč, ale ono to bylo všude, kam jsem se hnula. Konečně jsem se přestala hýbat. Sysel se přede mě postavil a štěkal a vrčel na tu věc, jako by měl vzteklinu.

Zmohla jsem se na: „Co ode mě chceš?!“

Vzdychlo to a začalo to cinkat jako zvonkohra. Bylo to děsivé, bylo to šílené. A byla to realita.

Začala jsem brečet.

Zmizelo to.

Vrátila jsem se domů.

Zápis číslo osmnáct.

Pořád žiju.

Mám zápal plic a je mi tak zle, že se nedokážu zvednout ani z postele.

Ta věc je se mnou pořád.

Pořád.

Rozplývá se ve vzduchu a vždy cinkne, než se objeví. Ve skutečnosti nedělá nic, než že mě děsí.

Ve skutečnosti mi to ale rozdrásalo ruce a já vím, že jen co polevím v pozornosti, jen co usnu, ukousne si to ze mě zase kousek.

Sysel mě hlídá. Dvě minuty spím a on celou dobu chňape po té kluzké věci. Deset minut spí on přitisknutý k mému tělu s ušima vzhůru a já hlídám nás oba.

Zápis devatenáct.

Rozhodla jsem se, že žádný další zápis nebude. Už to nevydržím, nedokážu se už déle hlídat a nespát.

Nedokážu už bojovat.

Za tímhle zápisníkem udělám jednu velkou tečku a pošlu ho Petrovi.

Až mě to dostane, chci, aby se někdo dozvěděl, co se mi stalo.

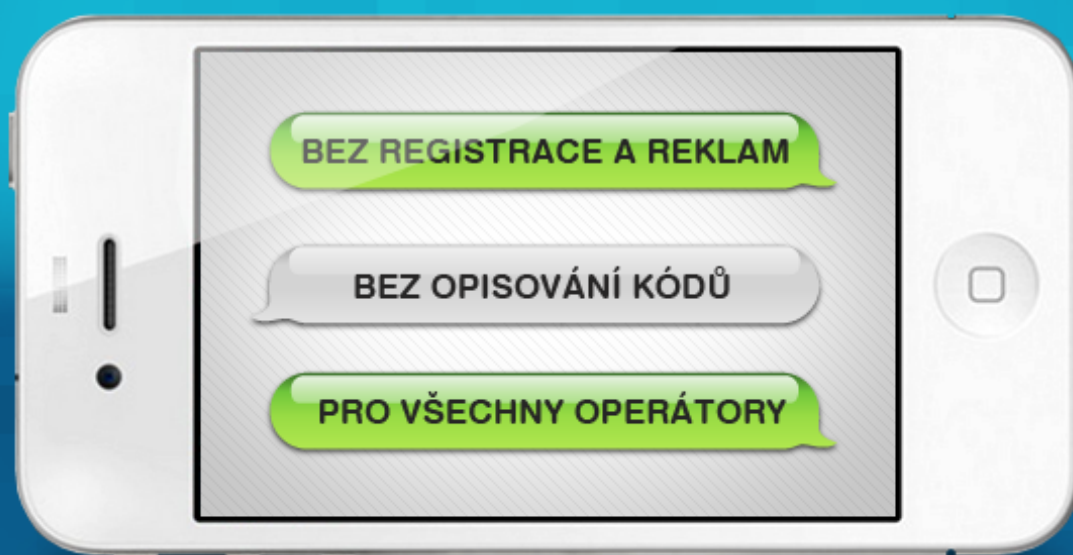
Chci, aby alespoň jeden člověk znal pravdu.

Jmenuji se Rebeka Betová a moje děsivá můra se rozhodla se mnou žít. Nejsem si ale jistá, jestli já dokážu přežít s ní.

Cinklo to.

Je tu.

SMS ZDARMA DO VŠECH SÍTÍ

Esemes.CZ
SMS zdarma z internetu